

MOTÝL

Pod talianskymi hviezdami

Katarína Páleniková

Pod
talianskymi
hviezdami

Katarína Páleniková

Copyright © Katarína Páleníková 2014
Design © Motýľ design
Cover photo ©Maridav/Fotky@foto.sk
Slovak edition © Vydavateľstvo Motýľ 2014
www.vydavatelstvomotyl.sk
Vydanie prvé. Rok vydania 2014
Tlač: KASICO, a.s., Bratislava

ISBN: 978-80-8164-029-2

Pod talianskymi hviezdami

Katarína Páleniková

VYDAVATELSTVO MOTÝL

Prológ

Stáli sme na nástupišti číslo tri a objímali sa. Vlak už prichádzal a ja som ho nechcela pustiť.

„Budúci mesiac prídem, sľubujem,“ zašepkal mi do praveého ucha. Jeho dych mi spôsobil zimomriavky po celom tele.

„Načo mám ísť domov, keď ma tam nič nečaká?“ spýtala som sa naštvane. „Nemá to zmysel. Nikam nejdem.“

Adam sa rozosmial.

„Aby si povedala rodičom, čo si vyviedla.“ So širokým úsmevom na perách sa mi zahľadel do tváre.

„Si taká krásna.“ Pobožkal ma.

Obaja sme počuli piskot brzd vlaku.

„Pozdravuj sestru a aj Pietra s Gabrielom,“ vravela som rýchlo, lebo vlak už stál a ja som mala nastúpiť.

„Ak chceš, pozdravím aj celý Rím.“

Usmiala som sa. „Milujem ťa.“

„O mesiac, miláčik,“ pobožkal ma. „Aj ja ťa milujem.“

Pomohol mi naložiť kufor a ešte raz sme sa pobožkali. Sprievodca naňho kričal, nech odstúpi od dverí, ak nenastupuje. Odstúpil.

„Ti amo,“ znázornila som perami po taliansky milujem ťa.

Začal mi posilať vzdušné pusy a po taliansky kričať, že ma miluje a nemôže sa dočkať, kedy ma znova uvidí. Vlak sa pohol a on mi už len s úsmevom kýval.

„Priateľ?“ spýtala sa ma pani, ktorá stála hneď za mnou.

Pozrela som na prsteň na svojej ruke a pokrútila hlavou. „Nie, manžel.“

1. kapitola

„Mami! Máš tridsať rokov a si stále slobodná! Necítiš sa hlúpo?“ spýtal sa ma môj štvorročný syn predtým, ako som išla sfúknuť sviečky na torte. Môj brat sa začal smiať, až ich sfúkol takmer všetky za mňa. V byte sme boli len my traja. Pozrela som sa na malého Adama, ktorého osvetľovali len sviečky z torty. Tak veľmi sa podobal na svojho otca.

„Necítim.“

„A prečo?“ spýtal sa zvedavo.

Privrela som oči. „Nezabudni si niečo priat’!“ skríkol. „Napríklad ocka pre svojho jediného syna!“

So smiechom som sfúkla sviečky a ocitla sa v tme. Adam sa pojašene rozpišťal.

„Oliver, prosím, zasviet’“, povedala som svojmu bratovi. Počula som, ako sa postavil a odkráčal k vypínaču.

„Prečo ti to nie je hlúpe?“ začal sa pýtať znova.

Pozrela som na Olivera, ktorý sa so skríženými rukami na prsiach veselo uškrňal.

„Pretože mám vás dvoch.“

„To ti však nemôže stačiť!“

„Adam, prestaň už!“

Zaťal pery a zamračil sa. Medzi obočím sa mu objavili podarené jemné vrásky. „Neprestanem! Chcem ocka!“

Oliver ho zozadu vyhodil do vzduchu. „Ja ti nestačím, ty malý špunt?“

„Mám ťa veľmi rád, ale chcem ocka!“

Oliver so širokým úsmevom krútil hlavou.

„Po kom ten krpec je?“

„Po ňom,“ usmiala som sa a zobrala tortu do kuchyne.

Kým sa oni dvaja bláznili, nakrájala som tortu. Keď som položila na tanier posledný kúsok, začula som, ako vošiel do kuchyne Oliver.

„Čo s ním vlastne je?“

Otočila som sa k nemu. S rukami vo vreckách sa opieral o zárubňu dverí.

„Pravdepodobne,“ zamyslela som sa, „niekde v Južnej Amerike kefuje práve v tejto chvíli nejakú domorodkyňu.“

Oliver sa uškrnul.

„Nezaujíma ho, že má syna?“

Pokrčila som plecami.

„Vie o ňom, ale očividne ho to netrápi.“

„Olivér!“ kričal Adam. „Ten darček.“

Oliver sa na mňa usmial a priložil si prst k perám. „Psst.“

Otočila som sa naspäť k torte a tvárila sa, že som nič nepočula.

S Oliverom sme sedeli vedľa seba a každý sme držali v ruke svoj pohár vína. Adam už spal vo svojej posteli.

„Nezdá sa ti, že čas ide nejakو rýchlo?“ spýtal sa po chvíli ticha. Pozrela som sa mu do tváre a usmiala sa. Stále som v ňom videla svojho malého brata.

Pokrútila som hlavou.

„Mám iba tridsať.“

„Viem, ale zdá sa mi, akoby to bolo iba včera, čo si sa vrátila z Talianska.“

Usmiala som sa. „To si ešte pamätáš?“

Prikývol. „Veľmi dobre,“ odpil si z vína, „ide to veľmi rýchlo. Aspoň mne.“

Drgla som doňho ramenom. „Máš iba dvadsaťtri a život pred sebou. Prestaň trepať hlúposti.“

„Lebo ty máš sto, ty krava.“

„Ty si slobodný a máš viac možností.“

„Lebo ty nie si,“ uškrnul sa.

„Uhm, nájdi mi chlapa, ktorý ma bude chcieť aj s deckom na krku.“

„Adam je skvelý a nie je ťažké si ho obľúbiť.“ Prázdny pohár položil vedľa dopitej fľaše a objal ma. „Aj ty si skvelá,“ pobožkal ma na temeno hlavy.

„Nemôžeš byť starší a nebyť môj brat?“ spýtala som sa so smiechom.

„Tuším už máš toho vína dost,“ zobral mi z ruky pohár a položil ho na stôl vedľa svojho.

S úsmevom som si oprela hlavu o jeho rameno.

„Oliver, si najlepši brat na svete,“ povedala som a privrela oči. Oliver ešte niečo vravel, ale niekde v polovici vety som prestala vnímať a zaspala som.

Na druhý deň ma zobudilo svetlo, ktoré dokázalo preniknúť do mojej izby cez zastreté žalúzie. Otočila som sa na druhú stranu a pomaly otvorila oči. Pohľad mi spočinul na nočnom stolíku. Hodiny ukazovali pol dvanástej. Dva-krát som zažmurkala, aby som sa uistila, že vidím správne. Zvyčajne ma okolo ôsmej hodiny zobudí Adam tým, že mi vbehne do izby a začne po mne skákať. Žeby som tak tvrdo spala?

Opatrne som sa posadila a obula si nové papuče. Z obývačky som začula zvuk televízora.

„Pozri sa, kto je hore.“

Olivera s Adamom som našla na gauči, ako s taniermi v ruke niečo dojedajú. Keď som sa nadýchla, zacítila som známu vôňu.

„Vy ste si robili palacinky?“ spýtala som sa prekvapene.

„Uhm!“ začal prikyvovať Adam. „Pár sme ti ich aj nechali.“ Celú tvár mal špinavú od kakaa.

„Aj тебе dobré ráno, sestrička,“ usmial sa Oliver od ucha k uchu.

„Chcel som ťa ísť zobudiť, ale Oliver ma zastavil,“ povedal a zachichotal sa. „Jéj, aha, má naše papučky!“ Položil svoj tanier na stôl. Po fľaši a pohároch nebolo ani stopy. Adamko sa ku mne rozbehol.

„Na verande máš darček. Oliver mi zakázal otvoriť ho.“

Chytila som ho do náručia a odviekla do kúpeľne.

„Umy sa, prosím ťa.“

Vrátila som sa späť k Oliverovi. „Aký darček?“

Pokrčil plecami. „Myslím, že tam bola talianska známka,“ kričal za mnou, keď som vchádzala na verandu. Na stole bola stredne veľká hnedá škatuľa.

„Z Talianska?“ začul Adam a už stál pri mne. „Mami, prečo sme ešte neboli v Taliansku?“

„Pretože si bol malý na to, aby si letel lietadlom.“

„Tak prečo sme nešli vlakom?“

Škatuľu som odniesla do obývačky. Nebola ťažká a nič sa v nej nehýbalo. Adam hopsal za mnou.

„Pôjdeme do Talianska?“

„Nepôjdeme. Vezmem ťa na krajšie miesta.“

„Ak mi pamäť slúži, vravela si mi, že Rím je najkrajšie mesto na svete,“ ozval sa s potmehúdsnym úsmevom Oliver.

„Rím je najkrajšie mesto na svete,“ zopakoval Adam vesele.

Zagánila som na brata.

„To mesto sa mi po čase zhnusilo.“

„Áno? Prečo si mi o tom nikdy nič nepovedala?“

Prevrátila som oči. „Nechaj to tak, jasné?“ Škatuľu som položila na stôl vedľa špinavých tanierov. Adam, našťastie, už neriešil tému Taliansko a začal pišťať, aby som ju otvorila.

„Počkaj, musím ísť po nôž.“

Keď som sa vrátila, čupla som si k nej a prerezala viacvrstvovú pásku.

„Je od tety Anny,“ prečítala som si adresu odosielateľa. Pomaly som ju otvorila. Dnu bolo veľa papierov.

„Čo je to?“ pišťal stále dokola môj syn.

Nevníkala som ho. Zo škatule som vyťahovala novinové papiere, vatu, dokonca aj pár pierok.

„Je tam asi niečo vzácné,“ nakukol dnu aj Oliver. Pokrčila som plecami. Papier som vyťahovala až dovtedy, kým som sa nedostala k niečomu tvrdému. Bola to vec zabalená v ďalšom kuse novinového papiera.

„Čo je to?“ spýtal sa môj syn s bratom, keď som zvierala v ruke sklenenú modrú sošku dvoch delfínov. Veľmi presne som vedela, čo je to. Bol to darček k mojim dvadsiatym narodeninám. Od Adama.

„Ségra,“ luskol mi Oliver pred očami, a tým ma prebral z menšieho tranzu.

„Neviedla som, že to ešte existuje.“

„Nevidíš to prvýkrát?“ spýtal sa zvedavo.

Adamko sa začal za soškou natáľhovať.

„Ukáž, aj ja chcem vidieť.“

Nemôže to byť tá istá, ktorú mi kúpil on. Obrátila som ju hore nohami, aby som sa presvedčila, že sa nemýlim. Prstom som prešla po malej trhlínke, ktorá tam stále bola. Dôkaz o tom, že je to naozaj ona.

„Nevidíš to prvýkrát?“ zopakoval už trochu naštvane.

Adam sa postavil na gauč a začal sa natáľhovať k mojej ruke.

„Prestaň!“ okríkla som ho.

„Prepáč,“ ospravedlňovala som sa mu ešte v tej istej chvíli a do rúk mu podala sošku delfínov. „Dávaj však pozor, aby si

ju nerozbil, dobre, miláčik?“ ťukla som mu do nosa. „Je pre mamičku veľmi vzácna.“

Postavila som sa a pozrela na Olivera.

„Odpovieš mi už konečne?“ spýtal sa s rukami založenými na prsiach.

Sadla som si vedľa neho.

„Talianско bolo pred mňa najkrajším miestom preto, lebo som si v ňom našla priateľa, ktorý mi dal k narodeninám túto sošku.“

„A čo sa stalo s tvojím priateľom v Taliansku?“

„Je to uzavretá kapitola, ktorú už nechcem znova čítať.“

Oliver sa pousmial.

„Je tam ešte niečo.“ Načiahol sa a vytiahol zo škatule dva papiere.

„Čo je to?“ spýtala som sa zvedavo teraz ja.

„Letenky,“ odpovedal Oliver a so širokým úsmevom mi ich podal. Adama odrazu nezaujímalá soška a skočil mi do lona.

„Pôjdeme do Talianska?“ spýtal sa natešene.

Viacrát som sa mlčky pozrela raz na letenky, raz na brata a aj na Adama.

„Neviem, Adamko.“

„Čo ti v tom bráni, sestrička?“

Obrátila som sa k nemu.

„Strach.“

„A čoho sa bojíš? Máš už predsa tridsať. Nech sa tam stalo čokoľvek, musí to byť už dávno pochované.“

Súhlasne som prikývla. Mal pravdu. Ako vždy. Už nie som to hanblivé citlivé dievča. Nejaký chlap ma nedokáže len tak zraziť na kolená. Aj tak sa mi však pri spomienke na jeho modré oči roztriasli. Povzdychla som si.

„Nejdeme nikam.“

Oliverovi som vytrhla z ruky obe letenky a svojmu malému synovi sošku delfínov.

„Teta Anna to určite prežije,“ mrmlala som si popod nos. Postavila som sa a zanesla obsah škatule do spálne. Otvorila som nočný stolík a veci hodila do šuplíka.

„Mami, prečo nechceš ísť do Talianska?“ spýtal sa ma Adamko sediac Oliverovi na kolenách.

„Spomenula som si, že mám toho v práci veľa. A odlet je už tento víkend a my sme sľúbili starým rodičom, že ich...“

„Kašli na rodičov,“ skočil mi do reči Oliver.

„Kašli,“ zopakoval Adam veselo. „Čo to znamená?“

„Vďaka,“ zagánila som na svojho ešte nedávno malého bračeka.

Nevinne sa usmial.

„Prepáč. Prosím ťa, našim bolo vždy jedno, čo robíš, ako robíš, s kým robíš a prečo robíš. Sama to dobre vieš. Tak tu na mňa nevytáhuj, že musíš ísť k rodičom. Ak neprídeš, ani si to nevšimnú.“

„Aj tak mám toho v práci veľa,“ začala som zbierať zo stola všetky papiere. „Nemôžem si dovoliť len tak odísť.“

„Výhovorky, sestrička,“ začal sa potmehúdsky usmievať, „viem, akú protekciu máš u svojho šéfa. Tak sa už tomu nebráň.“

Na stole už nezostal ani náznak po papieri či pierku. Mlčky som škatuľu zavrela a odniesla do kuchyne.

„Ježiš, Gaba, si trápna, vieš?!“ kričal na mňa. „Ako keby ťa tam mal niekto zabiť.“

Stála som pri pulte kuchynskej linky a v hlave počítala plusy a mínusy. Správam sa ako malá. Presne ako povedal Oliver. Ako keby ma tam mal niekto zabiť. Neprešlo už dostatočne veľa času na to, aby som naňho zabudla? Vrátila som sa do obývačky, zhlboka sa nadýchla a usmiala sa.

„Dobre,“ pozrela som na Adamka, ktorý od nedočkavosti až nadsakoval na bratových kolenách, „pôjdeme do Talianska.“

Nastal jasot a piskot. Oliver chytil Adama a začal sa s ním veselo točiť.

„Vy ste blázni,“ smiala som sa s nimi krútiac hlavou.

2. kapitola

Letisková hala bola plná neznámych ľudí. Práve vrcholila dovolenková sezóna a veľa rodín sa chystalo nielen do Talianska, ale aj do Grécka, Turecka či Španielska.

Adama som pevne držala za ruku a hľadela na tabuľu priletov a odletov. Náš let bol naplánovaný o necelú hodinu.

„Kedy ide naše lietadlo?“ spýtal sa Adam zvedavo.

„O hodinu, miláčik.“

„Mali by ste ísť na checking,“ ozval sa za mnou Oliver aj s našou batožinou.

Pozrela som sa naňho.

„Prečo nejdeš aj ty?“ spýtala som sa ho znova už asi desiatykrát.

„Mňa teta Anna nepozná tak ako teba,“ usmial sa, „a ani ma nevolala.“

„Určite by ťa rada spoznala.“

Chytil ma za obe ramená.

„Poriadne si to tam užite. Hneď ako doletíte, zavolaj mi. Napíšeme si.“

Pobozkal ma na obe líca a silno ma objal. Potom chytil Adama a niečo mu pošepkal. Ten natešene prikyvoval.

„Sme dohodnutí,“ povedal už normálne. „Tak,“ postavil ho na zem, „šťastnú cestu.“

Venoval mi ešte jeden úprimný úsmev, podal batožinu a nechal nás samých.

Pozrela som sa na svojho malého syna.

„Tešíš sa na let?“

Pokrčil plecami. „Áno.“

„Tak poďme.“

Naposledy som sa pozrela smerom k Oliverovi. So širokým úsmevom na perách nám mával na pozdrav. Mala som poslednú šancu otočiť sa, zavrieť sa do svojej izby a nadiľho nevnímať okolitý svet. Nebola som si stopercentne istá, či sa tam chcem vrátiť, či chcem čeliť svojej minulosti. Privrela som oči. Už nie som hanblivé devätnásťročné dievča s nedostatkom sebavedomia, ktoré nevie, čo je láska. Prežila som toho už veľa a nedovolím, aby ma rozhádzal niekto, kto si na mňa pravdepodobne už ani nespomenie.

I. Spomienky
Hodně štěstí, děvče

S vysvedčením v ruke som kráčala dlhou ulicou nášho sídliska. Oblečené som mala ružovo-biele kvetinkové šaty s hnedým opaskom.

„Gabá!“

Otočila som sa. Bežal ku mne Ivan, môj bývalý spolužiak.

„Letíš ako strela,“ fučal sťa lokomotíva, a tak som zastavila, aby sa mohol vydýchať.

„Prepáč, nevedela som, že si za mnou.“

Usmial sa na mňa a mávol rukou.

„To je v pohode. Tak čo tvoje plány na leto?“

Obaja sme sa naraz pohli. Ivan patrila medzi krajších chalanov z našej triedy. Bol vysoký, vlasy mal kratšie a hnedé, presne tej istej farby ako oči. Mala som len to šťastie, že bol môj sused. Svojím spôsobom sme sa mali navzájom veľmi radi. Poznali sme sa už od škôlky, prešli sme spolu pubertou, nikdy sa však medzi nami neprejavilo niečo viac ako obyčajné kamarátstvo. Vždy bol veľmi svojský. Mohol

mať každé dievča, ale ak ho nechcelo, prehltol to a išiel ďalej. O mňa nemal nikdy veľký záujem a ani ja oňho. A oboj nám to vyhovovalo. Boli sme pre seba navzájom bútiľavé vrby.

„Pôjdem do Talianska.“

„Tak predsa k tete Anne?“ veselo sa mu rozžiarili oči.

„Nechceš ma zobrať so sebou?“

Usmiala som sa.

„Sama sa mi ponúkla. Prepáč, Ivanko, ale určite prežiješ, ak ťa so sebou nevezmem.“

„Raz precestujem celý svet,“ mrkol na mňa a vôbec pri tom nevyzeral smiešne.

„A čo tvoje plány?“ spýtala som sa ho aj ja.

Pokrčil plecami. „Flákačky, v auguste sa mi začína brigáda, možno nejaká dovolenka s kamarátmi. Čo ti ja viem...“ uškrnul sa na mňa. „Ako dlho budeš v Taliansku? Nechceš ísť aj niekam do Chorvátska alebo Grécka?“

Pokrútila som hlavou.

„Neviem. Zostanem podľa toho, ako sa budem baviť.“

„Ak by som išiel s tebou, zostala by si tam do konca života.“

„To by som mohla zostať aj tu, nemyslíš?“

Vymenili sme si pohľady a usmiali sa.

„Nájdeš si tam nejakého krásneho Taliana, budete mať spolu deti a budete šťastní až do smrti.“

Drgla som doňho a on sa mierne zapotácal.

„Taliani vraj nie sú pekní.“

„Všade sa nájdu aj pekní,“ znova na mňa mrkol jedným okom. „A kedy odchádzaš?“

„Dnes večer,“ sklonila som zrak k zemi.

„Takže ťa večer nemám čakať, čo?“ V jeho hlase som začula sklamanie.

Pokrútila som hlavou. „Je mi to naozaj ľúto.“

„Verím ti, Gaba. Pochybujem, že sa niekde niekedy ešte stretneme všetci pohromade.“

„Veď práve,“ povzdychla som si.

„Tebe budem aj tak vždy stačiť len ja, však?“ opýtal sa vážne a potom sa rozosmial.

Keď som sa pozrela pred seba, už som videla náš spoločný domček.

„Pravdaže.“

„Dúfam, že sa mi ozveš, pretože ak nie,“ výstražne zdvihol ukazovák na pravej ruke, „prídem si ťa nájsť až do Ríma.“

Mlčky som sa usmievala.

„Veľmi sa tešíš?“ spýtal sa ešte.

„Samozrejme, i keď som tetu ešte nikdy nevidela. Som zvedavá, ako to všetko dopadne.“

„Určite dobre,“ objal ma jednou rukou okolo pliec. „Niečo mi odtiaľ prines.“

„A čo by to malo byť?“

„Hlavne seba,“ uškrnul sa. „Magnetku predsa.“

Pri mojich dverách na druhom poschodí sa zastavil a silno ma objal. Na malú chvíľu som zostala prekvapene stáť ako stĺp s rukami pri tele a až potom som ho objala okolo krku aj ja.

„Mám ťa veľmi rád, Gaba. Dávaj si na seba pozor.“

Usmiala som sa a objala ho ešte silnejšie.

Mama ma čakala v kuchyni. Sedela za okrúhlym stolom s kávou pred sebou.

„Oco ťa zavezie do Viedne. Odtiaľ ti ide vlak priamo do Ríma. A tam ťa už bude čakať Anna.“

Prikývla som na znak, že rozumiem.

„Gabika, poď sem!“ zakričal na mňa oco z obývačky. Vy-

svedčenie som položila mame pred nos a bez slova som išla za ním.

„Sadni si,“ poklepal na miesto vedľa seba. Poslúchla som. V televízii bežal nejaký športový kanál.

„Moja sestra je veľmi svojská. Pracuje ako agentka v cestovnej kancelárii a veľmi často cestuje.“

„Uhm,“ pritakala som, aby vedel, že ho počúvam. Zároveň som hľadela na reklamu, ktorá išla práve v televízii.

„Počúvaš ma?“ spýtal sa otec naštvane, načiahol sa za ovládačom a prepol na TA3.

„Je agentkou v cestovnej kancelárii a veľmi často cestuje. A je svojská, i keď som nezachytila, akým spôsobom,“ zhrnula som slová, ktoré mi pred malou chvíľou povedal.

Oco sa uškrnul.

„Svojská je už len tým spôsobom, že ako osemnásťročná vypadla z domu do štátu, v ktorom živote nebola.“

„Aha,“ zostala som mierne zaskočená. Toto som nevedela.

„Máš dovolené zostať u nej, ako dlho chceš. Nejaké peniaze ti dám, ostatné si zarob sama. Ak tam budeš chcieť zostať do konca leta, vystačia ti, ak dlhšie, Anna ti nájde prácu. Telefonoval som s ňou dnes ráno,“ odmlčal sa a pozeral na televíziu. Akurát bežalo interview s dajakými politikmi.

„Vieš čo? Ostatné ti poviem v aute.“

Naznačil mi, aby som odišla, lebo si chcel ísť ľahnúť.

Postavila som sa z gauča a išla do svojej a bratovej izby. Oliver bol ešte v škole, preto som sa mohla v pokoji dobaľiť.

S otcom som mala vždy zvláštny vzťah. A vlastne aj s mamou. Sedeli sme spolu v aute a on mlčky sledoval vozovku pred sebou. Nikdy mi neprejavoval lásku, aspoň nie tak ako môjmu bratovi. K nemu bol vždy o niečo milší. Často som sa sama seba pýtala, prečo chceli deti, keď sa k nim správajú

tak odmerane. Nikdy sme neboli na žiadnej rodinnej dovolenke ani výlete, pritom sme nemali problémy s financiami. Moji rodičia len neboli ľudia vhodní na rodičovstvo. Jasné, báli sa o mňa, často mi veľa vecí zakazovali a poučovali ma, ako sa patrí. Nikdy som však od nich necítila ani náznak lásky.

Po ceste ma otec párkrát prekvapil. Zopakoval mi, ako sa mám k tete správať, aká je, že sa môžem zdržať, koľko chcem, sem-tam zanádal na Turkov, ktorí si to namierili cez Viedeň do Nemecka, ale ani raz nepovedal, že im budem chýbať.

„Prečo si myslíš, že je teta čudná?“ spýtala som sa po chvíli, keď otec znova stíchol. Mlčal, preto som svoju otázku objasnila. „Len preto, že sa nebála vytiahnuť päty z domu?“

Pokrčil plecami, na malú chvíľu spustil oči z cesty a zahľadel sa na mňa.

„Veľmi mi ju pripomínaš. Annu Máriu. Nikdy som k nej nemal blízky vzťah,“ otočil sa späť dopredu, ale stále pokračoval vo svojom monológu.

„Bola príliš tichá, uzavretá do seba. Ukrývala však v sebe niečo, čo ma na nej vždy fascinovalo. Odísť do Talianska bolo vždy jej snom. Keď odišla, veľmi som jej závidel. Našla si tam priateľa, ktorý zahynul krátko po ich svadbe. Ani na nej a ani na pohrebe sme neboli. Rodičia ju za jej skutky odvrhli. Od pätnástich som s ňou nemal skoro žiadny kontakt. Písala mi pohľadnice. Iba tak viem, ako sa vtedy mala a čo prežívala.“

Počúvala som ho so stisnutými perami.

„Neodvrhnem ťa za nič, čo vyvedieš,“ povedal zrazu.

„Pozri,“ namieril prstom pred seba, „Viedeň.“

Pred nami sa rozprestieralo obrovské mesto plné betónových budov.